

Quina misèria!

Les retallades en cooperació castiguen la població més vulnerable

de Gispert. La presidenta del Parlament de Catalunya acabarà la seva política amb aquesta legislatura.

Hortalisses. No poden faltar cap dia a taula, són un regal de l'hort per gaudir de bona salut.

Sant Llorenç del Munt i l'Obac. Un gran parc natural, entre el Vallès Occidental i el Bages, «foradat» per centenars de coves.

CARTA DEL DIRECTOR
JOAN VENTURA
jventura@presencia.cat

Perpetuar les desigualtats

Una vegada ja ens han convençut que res tornarà a ser el que era, ens trobem sense capacitat de resposta davant les conseqüències que provoca la política de retallades de la Generalitat. Aquí, però, no parlarem de sanitat, ni d'educació, ni de cultura, bé sí, parlarem de tot plegat però des d'una òptica universal, des de la base irrenunciable que reivindicuem la justícia social a casa nostra i al racó més pobre del món. Segons els números del reportatge que publiquem, la tisorada a la cooperació i la solidaritat és del 50%, escapçant d'aquesta manera una feina que va començar fa 25 anys amb el Fons Català de Cooperació. No va ser fins al 2003, ja amb el govern del tripartit, que es va crear l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament (ACCD), que ha fet una feina notable i necessària durant aquests anys i que ara veu en perill la pròpia subsistència. Ja sabem que la desigualtat i la injustícia són inherents al sistema polític i social imperant, per això mateix és quan tenen més raó de ser entitats com l'Agència, que poden ajudar a compensar el desequilibri que hi ha en el planeta. Fer política social a casa no impedeix continuar aportant una ínfima part del pressupost a països i persones que ho necessiten per subsistir i per creure que un demà millor és possible.

14 ENTREVISTA

Núria de Gispert

Presidenta des de fa un any del Parlament de Catalunya, Núria de Gispert, militant d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC) des de fa 25 anys, posarà punt final a la seva carrera política, de quasi trenta anys, quan acabi aquesta legislatura.

6 DOSSIER

Més que retallats

El 31 de maig del 2011 el govern de la Generalitat de Catalunya va reduir un 50% el pressupost de cooperació al desenvolupament, una decisió que afecta de ple les persones que pateixen amb més duresa una crisi que no han provocat.

22 PAÏSOS CATALANS

Hortalisses

No poden faltar cap dia a taula, són un regal de l'hort que és indispensable per mantenir una bona dieta i per garantir que el nostre organisme funcioni correctament. I a més de saludables, són gustoses i agradables a la vista.

32 LLIBRES

Almanac literari i visual

L'escriptor Vicenç Pagès i el pintor Joan Mateu ens ofereixen un llibre per degustar-lo pausadament al llarg de tot un any.

26 PAÏSOS CATALANS

El gran «refugi»

Sant Llorenç del Munt i la serra de l'Obac, un gran parc natural a cavall entre el Vallès Occidental i el Bages, «foradat» per centenars de coves, balms i avencs.

30 PAÏSOS CATALANS

El nou planetari

Cosmocaixa estrena a Barcelona el seu planetari 3D, una instal·lació puntera a l'Estat i a tot Europa.

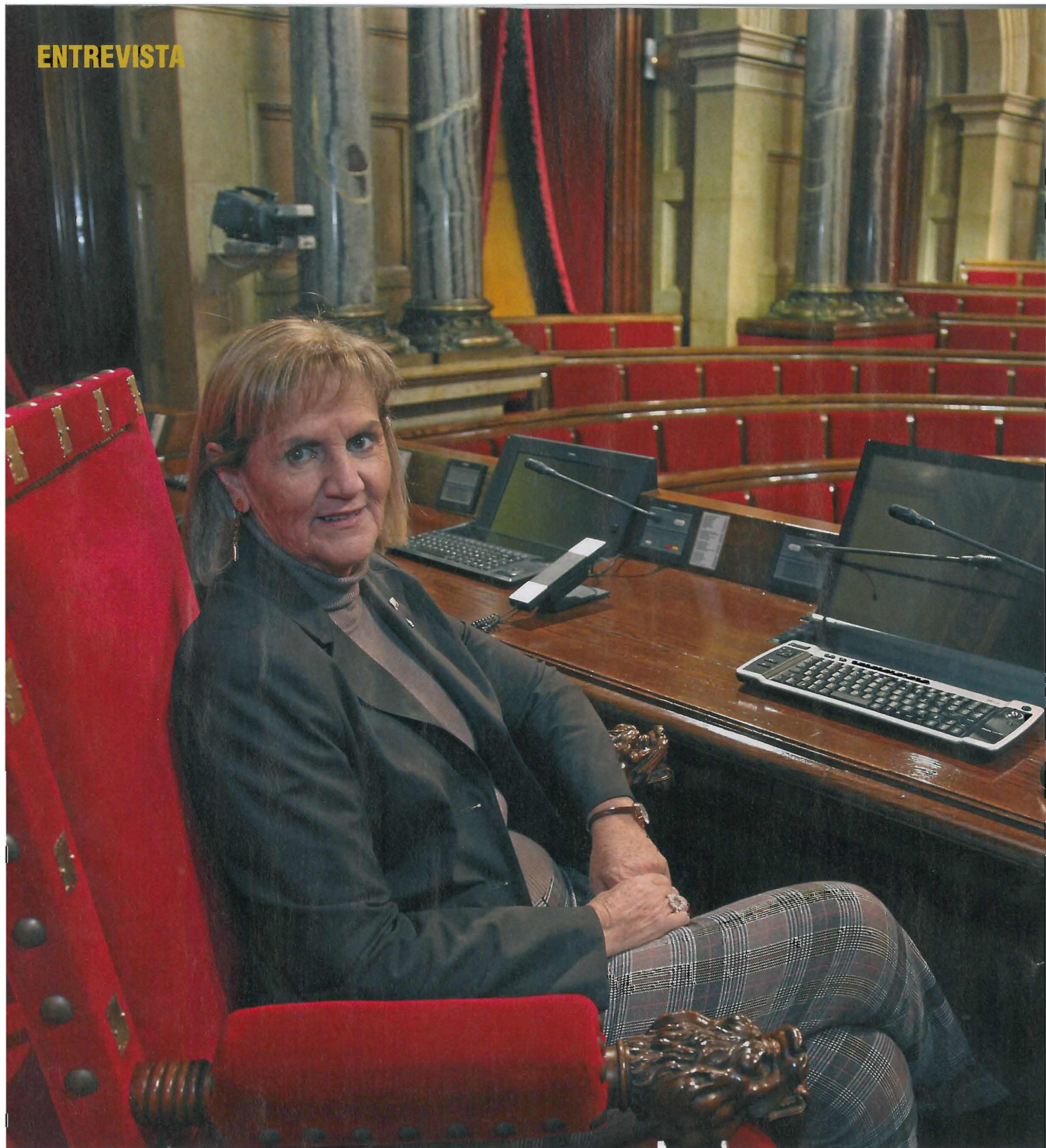
21 EUROPA-MÓN

La clau de Qatar

El petit emirat i el seu canal de televisió Al-Jazeera s'han convertit en un element de gran influència internacional.

Foto de portada: Dones d'Etiòpia. / AGÈNCIA CATALANA DE COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT.

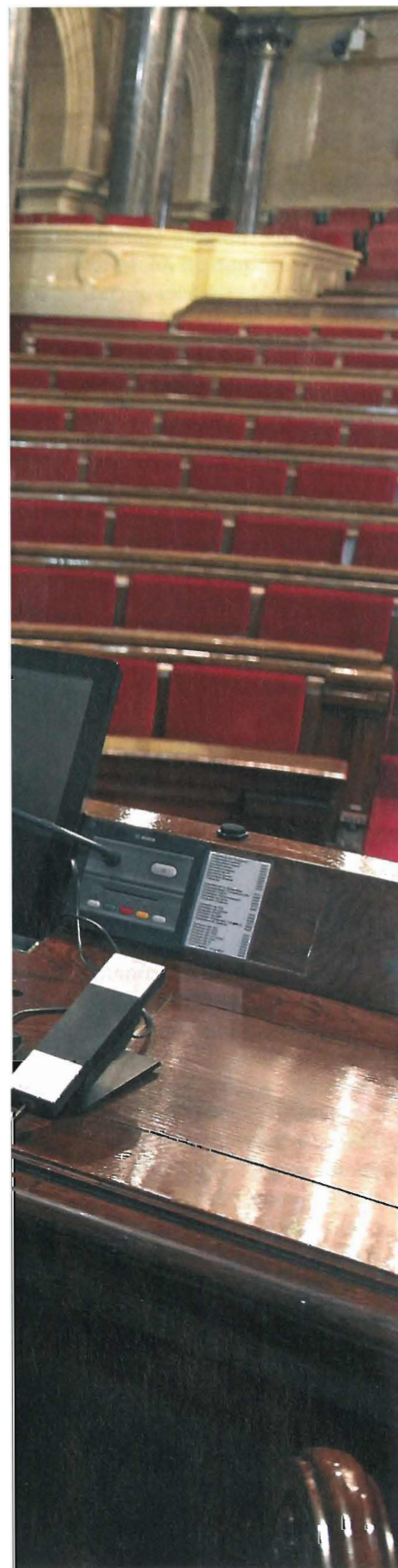

Núria de Gispert a la seva cadira de l'hemicicle, al Parlament de Catalunya. / ANDREU PUIG

NÚRIA DE GISPERT / Presidenta del Parlament de Catalunya

L'àvia **preside**

nta

ANNA AGUILAR

Ara fa un any, el 16 de desembre de 2010, Núria de Gispert (Barcelona, 1949) es va convertir en la primera dona que presideix el Parlament de Catalunya. Al principi se li feia estrany, que la tractessin de 'presidenta', però «a allò que és bo, positiu i que et satisfà, un s'acostuma ràpidament», diu.

—Quin ha estat el seu pitjor dia d'aquest primer any?

—«El 15 de juny passat, quan els suposadament indignats van impedir l'entrada dels parlamentaris al Parlament. Per a mi va ser un dia molt estrany. Fins i tot ara, quan ho recordo, penso que no és possible que allò hagués passat. Jo crec que va fer mal a les persones que ho van muntar i va fer mal d'ulls a molts ciutadans que no van entendre-ho.»

—Què li va passar pel cap mentre era dalt de l'helicòpter amb el president Mas?

—«Si vol que li ho digui, el vol va durar dos minuts, veníem de només dues illes de cases més enllà, i no vaig tenir temps de rumiar gaire res. En el moment d'aterrar sí que vaig pensar: 'Aquesta fotografia, vista des de fora de Catalunya i des de fora d'Espanya, no ens farà cap bé.'»

—Vostè ocupa la tretzena presidència del Parlament. No sé si és supersticiosa...

—«No, mai ho he sigut. Perquè vostè ara m'ho recorda, si no ni hi pensaria.»

—Doncs en aquesta tretzena presidència, ho faci bé o malament, Núria de Gispert passarà a la història pel fet de ser la primera dona presidenta del Parlament de Catalunya. L'aclapara aquesta idea?

—«Em dona un plus de responsabilitat. A la meua edat i després de molts anys a la política, potser em va impressionar

La presidenta de la cambra catalana posarà punt final a la seva carrera política, de quasi 30 anys, quan acabi aquesta legislatura. Després? Viure.

La política a la sang

Núria de Gispert Català (Barcelona, 1949) està casada i té quatre fills. Llicenciada en dret, va ser funcionària de la Diputació de Barcelona i de la Generalitat de Catalunya. Ha estat secretària general de Justícia i de Governació (1984-1993) i consellera de Justícia (1995-2001), de Governació i Relacions Institucionals (2001-2002), i de Justícia i Interior (2002-2003). Ha presidit la part catalana de la comissió mixta de transferències Estat-Generalitat. Diputada de la VII i VIII legislatures. Militant d'UDC des de 1986, forma part de la federació de CíU. Ha estat secretària general del partit, vicepresidenta de relacions institucionals del comitè de govern d'UDC i membre del consell nacional.

més el dia que per primera vegada vaig ser consellera del govern. En canvi emocionar-me, em vaig emocionar més el dia de la constitució del Parlament. Són dos moments que sempre recordaré. Ser presidenta del Parlament m'enorgulleix i penso que enorgulleix moltes dones catalanes i totes aquelles que durant més de 150 anys han lluitat per les nostres llibertats i per la nostra igualtat.»

—En què ho han notat, els diputats, que el Parlament està presidit per una dona?

—«Crec que això els ho hauria de preguntar a ells. Sempre dic que les dones tenim maneres diferents de prendre decisions i de dirigir equips. Sóc una persona que va molt per feina i intento que les coses s'agilitzin.»

—Els costa més callar, ara, quan se'ls retira la paraula?

—«Hi ha de tot, després d'un any ja els tinc bastant calats. Però si el punt de l'ordre del dia del control de govern té força és precisament perquè dura cinc minuts exactes. Aquí sí que no perdono i als tres segons se'ls retira la paraula. De totes maneres tots han après molt ràpidament a cenyir-se al temps.»

—Vostè no vol que al Parlament es digui que 'Espanya ens roba' o que 'Catalunya pateix un espoli fiscal', com va recriminar-li el diputat Alfons López Tena (SI)?

—«No és que jo no ho vulgui. Va ser la mesa del Parlament, en la qual hi ha tres grups parlamentaris, la que va dir que això no entrava dins el que han de ser les expressions normals en un ple. I va ser en dues juntes de portaveus que, a petició de dos grups parlamentaris, entre altres temes es va parlar dels diputats que utilitzaven expressions que eren ofensives cap a altres institucions de l'Estat. Per tant

NdG

no va ser una decisió unilateral meva. Jo sóc una persona que durant tota la meua vida, i fa 30 anys que estic en política, he sigut tolerant, flexible i oberta. Per tant no li dono més importància. Si vol que li digui la veritat, les crítiques que vaig rebre no em molesten. El que passa és que jo represento 135 diputats d'ideologies molt diferents i això ho tinc molt clar. I si hi ha diputats que em demanen que freni determinades expressions que ofenen i el reglament estableix aquesta possibilitat, haig de fer ús del reglament.»

—I com a Núria de Gispert, creu que Espanya ens roba?

«No puc parlar com a Núria de Gispert sense ser presidenta, i vostè ho ha d'entendre. Crec que la situació financera de Catalunya és totalment injusta i des de fa molts anys, i això ho he dit sempre. Però que quedi clar: això es negocia entre els governs català i espanyol i amb unitat o sense de tots els grups parlamentaris. La crisi econòmica ha fet sorgir d'una manera molt més punyent, molt més greu, aquesta situació de dèficit fiscal. Penso que estem en el bon camí quan el govern actual defensa el pacte fiscal i quan una de les coses que ha fet positives aquest Parlament ha estat crear un grup de treball per tractar el pacte fiscal. Són els nostres diners, volem que es recaptin des d'aquí i es gestionin des d'aquí i volem negociar amb Madrid si hi ha d'haver o no una quota de retorn. Crec que sóc prou clara. Una altra cosa és la manera de dir-ho i si es diu dins l'hemicicle o fora.»

—Parlant de diners, l'endemà de les eleccions del 20-N, el president Mas anunciava una segona tongada de retallades. El 2012 s'haurien d'acabar, ja?

«Jo desitjo que s'acabin. Tant el president Mas com el conseller d'Economia són persones que no només coneixen en profunditat la situació econòmica sinó que no prendrien decisions com les que estan prenent si no

«A Catalunya hem començat [les retallades] fa un any; acabarem abans»

«No m'agrada anar a El Corte Inglés i tenir un escorta que sempre sap què faig»

«Sóc bastant dormilega, però des que sóc presidenta em falten hores de son»

«Era la mare dels caps de setmana i a partir de les vuit, i això et sap greu»

hi haguessin estat absolutament obligats des de la UE i des de Madrid. Segur que ara començarem a veure que a Espanya la seva situació és igual o pitjor que la de Catalunya i en aquest sentit jo tinc un missatge optimista: 'Hem començat fa un any; acabarem abans.' Quan no feia ni tres setmanes que era al càrrec, una de les primeres decisions que jo vaig prendre ja va ser aprovar un pla d'austeritat. Vaig considerar que havíem de donar exemple intern i extern.»

—Últimament només es parla de mesures d'austeritat econòmica. Amb un sou de presidenta de la cambra de 130.000 euros anuals, però, la crisi es deu veure d'una manera molt diferent...

«Segur que es veu d'una altra manera, no ho puc negar. Però també li vull recordar que és un sou de presidenta que, respecte als vuit anys anteriors, s'ha reduït gairebé un 30%, igual que el del president de la Generalitat, el dels consellers, el dels membres de la mesa, el dels presidents dels grups i el dels diputats. Sempre defenso que els diputats han de tenir un sou digne, perquè això que els polítics gasten molt i guanyen molt no és cert. No només per la jornada que fan, que és molt llarga, sinó per la pròpia dignitat de la política.»

—I no li fa mal al cor anar a treballar amb cotxe oficial?

«A mi no m'agrada, però ho haig de fer, per raons de seguretat i perquè des del punt de vista institucional hi ha coses que has d'assumir. És com portar o no escorta. No m'agrada i m'hi vaig haver d'acostumar quan era consellera d'Interior, perquè era impensable que no en portés. A mi no m'agrada anar a comprar a El Corte Inglés i tenir un escorta que sempre sap què faig. En els meus mínims temps lliures m'agrada sentir-me molt tranquil·la i alliberada i durant molts anys no ho he pogut fer. El mateix passa amb els cotxes oficials. Jo crec que n'haig de tenir, però intento que estiguin poc temps

esperant-me, no vaig amb un Audi A8 sinó amb un A6, he fet que la resta de vehicles oficials d'aquesta casa s'utilitzin exclusivament per a actes institucionals... Ara ja no tenim un parc mòbil de 16 o 17 vehicles com hi havia, sinó només 5 i per a necessitats institucionals. Ja es dona una imatge d'austeritat però tampoc podem exagerar més.»

—Encara té l'Smart, però?

«Sí, el que passa és que el faig treure al meu fill o al meu marit perquè molt poques vegades l'he pogut agafar. Al principi ho intentava, però encara em donava més feina. Havia de dir: 'Vaig amb l'Smart a no sé on', i els escortes darrere meu. A vegades fas el ridícul i no vull fer-lo. Em sap greu no agafar-lo perquè a mi m'agradava molt conduir.»

—No la feia amb aquest tipus de cotxe.

«No? M'agrada perquè és petit. Per fora ciutat no és còmode però per Barcelona era una meravella. Podia anar per tota la ciutat i no havia d'entrar en cap pàrquing perquè el podia aparcar al costat de qualsevol contenidor. Per a mi això era perfecte, perquè molta habilitat per conduir no tenia... És dels primers Smarts que van sortir. Al principi havia tingut un 600 i el meu segon cotxe va ser l'Smart.»

—El dia que va lliurar la medalla d'or del Parlament a Josep Guardiola, entrenador del Barça, ja el va sentir: Per ser un país imparable ens hem de llevar ben d'hora, ben d'hora. Li fa cas?

«Em llevo d'hora i me'n vaig a dormir molt tard. Massa. Sóc bastant dormilega, però des que sóc presidenta del Parlament, no es pensi. Em falten hores de son. Aparentment no semblo una persona nerviosa, mai ho he semblat, i en canvi la tensió i el nervi em van per dins. M'agrada que tot funcioni, que no falli res, però quan a vegades les coses fallen, em sap greu. I aquest em sap greu em dura tres o quatre dies o una setmana. I com em dura? Dormint poc, em desvetllo,

Una dona creient

Militant d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC) des de fa 25 anys, Núria de Gispert es declara creient. «Procuro practicar. No sóc practicant de cada setmana a missa però tinc unes creences i a casa meva ho he viscut d'una manera, jo diria, moderna. Sóc del Concili Vaticà II. Tenia 17 anys quan Pau VI va fer un canvi important a l'Església i a casa vam viure molt Joan XXIII i Pau VI. El meu pare era molt

Parlament no els he vist tant com hauria volgut.»

–Del seu pare, Ignasi de Gispert, va heretar l'afició pel dret i la política. I de la mare?

–«Doncs miri: la defensa de la dona. Era una senyora molt educada a l'antiga. Va tenir onze fills, dels quals n'hi van viure nou. Es va dedicar tota la vida a cuidar els seus fills. Jo era la petita d'una família on les noies havien de fer estudis però no era necessari que treballassin perquè el que havien de ser era bones esposes i mares de família. Això jo ho havia sentit tota la vida. Quan vaig decidir estudiar

dret, la meva mare va ser la persona que més em va ajudar perquè el meu pare no en volia ni sentir a parlar. Crec molt en la família, penso que és on podem transmetre els valors que considerem necessaris i importants per viure. Allò que tu has mamat a casa teva et queda per a tota la vida i allò que has viscut durant els teus primers vint anys, per bé o per mal t'acompanyarà tota la teva vida.»

–Un dels néts li va dir que vostè era com Tom i Jerry, perquè sortia a la tele-

visió. S'agrada quan es veu?

–«Em veig poc. Si arribo a casa abans de sopar, puc veure el Teletotals, però prefereixo no veure'm. Al principi em feia gravar les entrevistes, però ara ja m'hi he acostumat una mica. De totes maneres, els primers sis mesos de consellera de Justícia, el 1995, van ser terrorífics per culpa de la premsa. Una de les coses que més em van costar va ser sortir als mitjans de comunicació, les entrevistes... Em feia una por enorme. Perdia la memòria i havia de pensar: 'Fes-te la idea que són persones normals, no passa res.' Ara em sento molt còmoda.»

m'aixeco abans de l'hora que m'hauria d'aixecar... Em poso a l'ordinador i començo a avançar feina i llavors em diuen: 'Què feries a les sis del matí enviant-me no sé què?'»

–Durant molts anys ha sigut consellera de diferents departaments (Justícia, Interior, Governació...). Costa molt deixar la política quan s'ha viscut d'ella tant temps?

–«Miri, jo recordo que un conseller amb el qual vaig tenir una gran relació en la meua etapa com a consellera em deia: 'El pitjor que et pot passar és l'endemà de ser conseller, perquè el telèfon ja no sona, ja no pots demanar a la teua secretària que truqui a aquell i has de començar a fer-ho tu sol...' Això ho recordo sempre. Durant els gairebé deu anys com a secretària general de diferents departaments i dels quasi deu anys més com a consellera, no vaig haver de conduir. Després, quan vaig ser diputada a l'oposició, em vaig sentir absolutament alliberada.»

–Alliberada?

–«Sí, per primera vegada en vint anys tenia ganes de sentir-me lliure. Sent diputada em vaig avesar a portar dues agendes, una a casa i una a la feina, perquè quedava amb algú per dinar i me n'oblidava, i em sabia greu. Estava tan acostumada que m'ho portaven tot! De cop vaig haver d'aprendre a escriure a l'ordinador –i ho continuo fent perquè els caps de setmana els dedico a contestar els correus que m'envien–, a conduir... Iestic encantada d'haver-ho fet, perquè penso que és una lliçó d'humilitat i serveix per espavilar-te, perquè avui ets algú molt important i demà pots ser una més entre 40 diputats. Essent consellera vaig gaudir molt, però viure el Parlament des de l'oposició és una bona experiència.»

–Els seus 65 anys coincidiran justament amb el final d'aquesta legislatura. Ho aprofitarà per retirar-se?

–«El dia que deixi aquesta casa, com a presidenta del Parla-

ment, per a mi serà el final de la meua vida política. Tindrè tant coses a fer que encara no he pogut fer, que més aviat tinc ganes de jubilar-me. Estickantada de ser presidenta, m'ha tocat la loteria en el bon sentit de la paraula, però el dia que s'acabi, pràcticament compliré 65 anys. Tinc ganes de fer d'avia –tinc sis néts–, de continuar amb la meua família nombrosa –sóc mare de quatre fills–, de gaudir amb el meu marit d'aquells petits viatges o sortides, dels quals n'hem pogut fer pocs, per la família i per la política... Aquest és un lloc desitjable i, per tant, segur que hi ha molts voluntaris. Quan vaig

De Gispert, en un moment de l'entrevista. / ANDREU PUIG

decidir acceptar aquest lloc, ho vaig fer amb moltes ganes però sabia que era per a quatre anys.»

–Voldria passar amb els néts el temps que no va poder dedicar als fills?

–«Sí. Vaig poder-me dedicar als meus fills sempre els caps de setmana. Era la mare dels caps de setmana i a partir de les vuit del vespre. I això et sap greu. Algun dia hauria de canviar i jo espero que les meves nétes ho puguin viure d'una altra manera. En broma dic que he pogut gaudir de cinc néts –el sisè ha arribat fa poc– mentre he estat a l'oposició, perquè sent presidenta del

creient i la seva manera de creure la traslladava a la seva manera de viure. Això m'ha acompanyat sempre i jo també he intentat passar-ho als meus fills. Vostè m'ho ha preguntat. Normalment no m'ho pregunta ningú. La gent que em coneix ho sap i això crec que m'ha ajudat molt en la meua vida política i personal, en els problemes que totes les famílies tenim.»